

ZENE

BARÓ LUKÁCS VILMOS, az Operaház ujonnan szerződötett nagyteheségű karnagya vezényelte a Szegedi Filharmonikusokat január 9-én. A 25 éves jubileumát ünneplő testületnek ez volt az idei harmadik nagyzenekari bérleti hangversenye. Az a nagyszabású program, melyet a jubileumi évben meg akartak valósítani, — csak részben válik valóra. Az akarás és a jószándék feltétlenül megvan a vezetőségben, hogy azután mégis másképp alakul a műsor, az sok minden olyan váratlan esemény véletlen összejátszásából adódik, amiért nem vonható felelősségre senki. Ferencsik Jánost mindenestre nagyon szeretnénk a dirigenspulton viszontlátni. Még ma sem felejtettük el azt az igazi élményt nyújtó Beethoven VII-t, amelyet az ő zseniális vezénylése alatt produkált annakidején a Szegedi Filharmonia. Nem tölözünk, ha azt mondjuk: tudása zenitjén állott abban az időben a kitünő zenekar. Csak természetes, hogy azóta Ferencsik is nagyobb lett, mind tudásban, mind hirben. Lukács Miklós, aki Németországban kapta zenei nevelését, a német zene hagyományain felépülő biztos tudás ismerveivel felruházottan került vissza hazájába, hogy széleslátókörű ismereteit a magyar zenei kultúra építésére felajánlhassa. Szegedi szereplése a szimpatikus fiatal zeneművésznek — országos siker.

A hangverseny műsora igen érdekesen volt összeállítva. Baró Lukács Miklós bemutatkozása; *Tóth Dénes*, a jeles fővárosi zeneszerző új művének: az „*Ádám hol vagy?*” című, Ady verse komponált szimfonikus fantáziának, — melyet a Szegedi Filharmonikusoknak 25 éves jubileumára írt — bemutatása; és *Szervánszky Péternek*, az elsővonalbeli fiatal hegedűsnemzedék izmos tehetségű művészenek közreműködése öltöztette ünnepi színezetű köntösbe a szépen sikerült hangversenyt. Lukács karnagyi képességei imponáló biztonsággal bontakoztak ki az előadott művek egyes részeiben. *Tóth Dénes* modern színekkel ecsetelt, lélekrezdüléseket sejtető, sokszor szinte a szívdobogásig izgalmassá váló merész hangzatátlépésekkel átszőtt rövid zenekari fantáziájának minden kiaknázható és képzeltet felidézhető részletét megvalósította. Mozart bájos Esz-dur szimfóniájában ugyancsak igyekezett a csipkésen, finoman cizellált barokk és

rokokó stílusnak minden sallangját felrakni; hogy ez nem teljes egészében sikerült, ennek több apró körülmény az oka. Minden esetre egyénisége jobban kibontakozott az utolsó számként előhangzott Wagner Mesterdalnokok-nyitányában, ahol széles ívelésű dallam-mintázása a sokszor három főtémával utánozhatatlan mesterien bano Wagner gazdag fantáziáját maradéktalanul tolmácsolta, minden szépségével. Segítségére volt a jeles dirigensnek a tökéletesen operáló fuvós kar. Sokszor hallottuk már a Szegedi Filharmoniatól a Mesterdalnokok nagy közönségsikert jelentő nyitányának előadását, de a mostani előadás egészen kivételes volt. Kellencsen üde színfoltot jelentett *Szervánszky Péter* hegedülése. Mozart nagy népszerűségnek örvendő A-dur versenyművét adta elő a biztosan, acélos ritmikával játszó művész minden póztól és felesleges alúrtól mentesen a zenekar stílusos és pontos kíséretével. Kár, hogy nemes tónusa nem szárnyalhatott azzal a hangerővel, melynek vonója alól ki kellene áradni. Ehhez azonban tökéletesebb hangszert kívánunk Szervánszky-nak. Bach szóló szonátájának első tételét adta még elő Szervánszky finoman és előkelő fogalmazásban.

LÁSZLÓ ERVIN zongorázott 16-án a Harmonia rendezésében. A még gyermekkorban levő fiúcska meglepő határozottsággal játszotta végig nagyoknak is problémát jelentő műsorát. Egyes sajtóközlemények, mint csodagyermeket hirdették a kis zongoraművészjelöltet. Napjainkban elég ritkaságszámba megy valóban, hogy egy ilyen nem mindennapi tehetség játékát hallgathatjuk, aki minden gatlás nélkül kiáll a nagy nyilvánosság elé és elzongorázza mindazt, — amit engednek neki. Tizenkét éves gyermeknek Bachot, Beethoven, Chopint és Schumannt előadni még akkor is szép teljesítmény, ha úgy játszik, mint ahogy a kis László Ervin játszott. Annyit mindenestre meg kell állapítani, hogy talentumos, virtuóz képességekkel és nagy pódium-készséggel rendelkezik. Ezenfelül igen jó emlékező tehetsége is van és billentése helyenként a költői fantázia területére tévedve — nem egészen tudatosan — elárulja a későbbi fejlődésépes művészi hajlamot.